

ἔκανα τότε, Πατρίς Ἑλλάς,
καί μ' ἄγχι στρόφους μεταβολάς
μοῦπεπτε ζώνη, σπαθί, παλάσκα,
κι' ἀνοιγαν δλοὶ τὸ στόμα χάσκα.

Γιὰ τῆς δίκης μου λογομαχίας
τὴν εὐστροφίαν καὶ δεξιότητα
ἔλεγε σ' ὅλους ὁ κόρ λοχίας
καὶ τὴν ἐπήνη μὲ σεβρότητα.

Πάντα τὸ χέρι μου μπρὸς σὸ κασκέτο,
κι' ὅσο κι' ἂν ἤθελες, βρὲ Περικλέτο,
δὲν εἰμποροῦσες νὰ μὴ γελάσῃς
σὺν μὲ τραβοῦσαν στάς παρελάσεις.

Τὶ σοῦρτα φέρτα καὶ τί θυσίαις,
κι' ὅλο τροχάδην κι' ὀρθοστασίαις.
Σὲ μὴ παράταξί με τὴν νουφικὰ
ῥωαὶς ἐστάθηκα περίπου δέκα,
κι' ἀκόμη τώρα, βρὲ παλληκάρια μου,
θὰ ῥοῖται ρόζους στὰ δρό ποδαῖρια μου.

Τοῦ Φιλοπάππου λέγε μας μνήμα
μάχαις ἀρχαίαις καὶ τρομεραῖς...
σὺ μόνον ξέρεις πόσας φορεῖς
σ' ἔχω μετρήσει βήμα πρὸς βήμα.

Γιὰ τοὺς θράμβους μου, σκαὶ πατέρων,
ἐξεπηθήνουν κι' ἐγὼ δικαίως,
κι' ἡμέρα πλάκωσε πυρὼν ἀσφαίρων
κι' ἐγὼ μὲ μάτια κυττὼ Λυγκίως.

Ἀπὸ χιλίων μέτρων, προστάζων,
πυροβολήσατε, καὶ μὲ κυττάων.
Τότε σημάδεψα μὲ πῦρ ἀνδρείας
χωρὶς νὰ βλέπω πέρα ἀπ' τὴν μύτη μου,
ὡς ὅτου μοῦδωσαν φύλλον πορείας
καὶ δίχως ἔπλο μ' ἔστειλαν σπῆτι μου.

Καὶ τώρα βλέπω τὸ τόσο χάλι μου,
καὶ μὴν ξεχάωντας τὰ τότε χρόνια
πάντα τὸ κλοῦβο κυττῶ κεφάλι μου,
ποῦ δὲν εἰρήνησε κι' αὐτὸ γαλόνια.

Ψάλε τὴν νέα τὴν ἐφεδρεία,
ταμπούρολο κτύπα, τουφέκι δρόντα,
ἐφ' ἔπλο λόγχη, κι' ἐν δούτριά...
φαντάρος ἡμουν κι' ἐγὼ σ' ἐδρόντα

**Ὁ Φαρσουλῆς καὶ πάλι
λαλεῖ περὶ τοῦ Ράλλη.**

Ὁ Περικλέτο συνάδελφέ μου
καὶ μόνον φίλε καὶ σύντροφέ μου,
ποῦσαι καὶ πῶς τῆς ρητορείας,
μὰ καὶ κορόδο τῆς φαντασίας,
ἐπὶ τρεφί μου καὶ τώρα πάλι
γιὰ τὸ ταξίδι νὰ πῶ τοῦ Ράλλη.

Ἦμνεῖτε το ταξίδι μεγάλου παροδίου,
ποῦ πήρε καὶ τὸν Νώντα μαζί καὶ τὸ παιδί του.
Ἐπαῖνος ὄντως πρέπει σ' αὐτὸν τὸν χρυσομάλλην,
ποῦ τὴν περιόδωσαν ἐκείνη τὴν μεγάλην.

Ἐξ ὅλων τῶν ὁμίλων
προσέχεται καθένας
ἀπόστολον στωμόλον
ἰδέας ἀγαθῆς.

Παραίτησε τὰ κόμματα
τῆς γῆς τῶν Παρθενῶνων,
καὶ προσκυνοῖ τὰ χόματα
τῆς γῆς τῶν Μακεδόνων.

Τὸν Ράλλη μὴν τὸν ἱστα, τὸν Μητρο τὸν λεβέντη;
τὸν ἱσταμε ποῦ πήγαμε μέσα στὸ Μοναστήρι,
μὲς σὸ κονάκι κόνεψε τοῦ καθενὸς Ἐφέντη
καὶ μ' ὅλους γιὰ τὸ Σύνταγμα κτυποῦσε τὸ ποτήρι.

Κι' αὐτὸν τὸν ἱσταμε δὲ Βιλαέττα,
τὸν ἐκερνούσανε παντοῦ σερμπέττα,
κι' ἐνθουσιάζονταν κάθε Τουρκάκι
μὲ τὴν ρεπούμπλικα καὶ τὸ σακάκι.

Τῶν Νεοτούρκων τὸ Κομητὰτο
τρέχει στὸν Ράλλη τὸν κοτοσάντο.
Γενναίως ἀνδρὰς ἐκεῖ γνωρίζει,
μὰς μοῦτες μ' ἐκείνους, μὰς μοῦτες μ' αὐτοὺς,
κι' ἀπ' τὰ μαλλιά του τρέχει χαρίζει
σὲ Νεοτούρκους ἀγαπητοὺς.

Γενναίως ἀγωνίζεται στὴν γῆν τῆς ἀγωνίας
κι' ἀγωνιῶντες ἀδελφοὶ κλίνουν ἐμπρὸς τοῦ γόνου,
τὸν Ράλλη προσεφώνησε κι' ἐπὶ τῆς Πελαγονίας
κι' ὁ Ράλλης σ' ὅλους ἀπαντᾷ χωρὶς νὰ πελαγώνη.

Μίλει πρὸς ὅλους καὶ στάζει μέλι,
σὺμπραξιν Τούρκων κι' Ἑλλήνων θέλει.
Μὲ μίαν νέαν χροιάν φωνῆς
παῦσι τὰ πάθη των, παῦσι τὰ μίσση,
καὶ προσεστίθες ὁμογενεῖς
τοῦ φέρουν νήπια νὰ τὰ βαπτίσῃ,
καὶ καταρτίζει κι' ἐκ τούτων αἶνον
ἐν μέσῳ τῶσων ἄλλων ἐπαίων.

Βλέπω σὸ πέρασμά του νὰ στράνωνται μυρσίναι,
κι' ὀμοιὸς τὸν συναντήσῃ,
ἀφοῦ τὸν χαιρετήσῃ,
τοῦ λέει: κατεῖμουν; τὸ κέρφ σου πῶς εἶναι;

Γιὰ τὸν ξανθὸ μας ρεπούμπλικάνο
κόσμος σκουνητέτα, κόσμος σκουνητᾷ,
λέν πῶς θὰ πάγ καὶ στὸν Σουλτάνο
νὰ τὸν γνωρίσῃ κι' ἀπὸ κοντά.

Ζήτω τοῦ Ράλλη σκοῦξ, κωθῶνι,
καὶ τώρα πρέπει καλὰ νὰ μάθετε
πῶς κατὰ κάνει καὶ κατορθώνει
ὁμοιὸς μὲ χέρια δετὰ δὲν καθάται.

Ὅταν δὲν θεραπεύωμεν μονάχα τὸ σαρκίον
δρόμον εὐθὺν θ' ἀνοίξωμεν μὲ δράσεις Πατριεῶν,
μὰ καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ καθενὸς Πληθείου...
ταῦτα καὶ μένω, Περικλῆ, καὶ σ' ἔχω διὰ βίου.

**Καὶ κατεῖμουν ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Τρίτος τόμος ἐξαδόχῃ τῶν Ἀπομνημονευμάτων
τοῦ μεγάλου μας τοῦ Χίου, τοῦ Συγγρού τοῦ πατριώτου,
μὲ πολλὰς περιπετείας καὶ σοφίαν διδαγμάτων
καὶ λαμπρότερος ἀκόμη τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ πρώτου.

Ὁράσεις Ὑγιεινῆς, βιβλίον εἰδικόν
κι' ἐπιστημονικόν,
γραφὴν γι' αὐτοὺς, ποῦ θέλουνε νὰ βλέπουνε τὸν ἥλιο,
ἀπὸ τὸν ὀφθαλμίατρο τὸν Χαράμη τὸν Σπῆλιο.